

Søren Pape Poulsens tale ved DI Topmødet

Taler

Søren Pape Poulsen
Statsministerkandidat og
formand for Det Konservative
Folkeparti

Dato

27. september 2022

Sted

Royal Arena, Hannemanns
Allé 18-20 2300 København

Tak for invitationen til at tale.

Vi er ikke noget ukompliceret land. Det kan gøre transformationer svære.

Det har taget mange år at skabe denne lille plet på jordkloden, der er så speciel.

Vi har noget, de andre ikke har. Ikke kun vores flag og symboler. Men også en grundlæggende fælles forståelse for livet. Og tiltro til hinanden.

Nybagte forældre tør stille barnevognen med deres barn i ude foran caféen, mens de selv får en kop kaffe. Vi har jordbærboder med en lille kasse, hvor man lægger det beløb, man skal.

Der skal ikke en advokat til at skrive en kontrakt hver gang, vi handler med hinanden. For vi stoler på hinanden.

Og vi påvirker hinanden. Vores samfund består af så mange arbejdspladser og sportsklubber og familier og skoler, og det hele er vævet sammen.

Dine børns klassekammerater. Deres forældre - dem møder du på skolen. Andre forældre møder du måske til miniputbold.

Når du må opsigte nogen, rammer det de familier. Når du ansætter nogen, skaber du en succes. En far, der smider en knyttet næve i vejret efter telefonsamtalen, hvor han får jobbet. Og lader pulsen falde ned, inden han går ind til familien stolt - og lidt cool - og siger: "Jeg sagde det jo". Og den aften i det hjem er fantastisk.

Det er I med til at skabe.

I, der sidder her i dag, giver mange mennesker noget ekstra at stå op til. I tilbyder for eksempel, at man kan udleve sin passion for den grønne omstilling. Eller at man har et sted, hvor man kan drille sin kollega med, hvem der tabte i Superligaen i går. I har en social betydning, som aldrig nævnes, men som ikke kan overdrives.

Men der er noget galt.

Vores sammenhængskraft er udfordret. Vi er gode til at huske vores sociale ansvar og holde ved vores tillidskultur. Men vores intentioner skal jo finansieres. Og de skal føres ud i livet af nogen.

Men hov! Er sammenhængskraften virkelig afhængig af penge? Ja, det er den - hvis man vil udleve sit sociale ansvar over for dem, der ikke kan klare sig selv. Så koster det noget. Og det kræver, at der er hænder nok til at udføre arbejdet.

Man kan godt have et godt hjerte uden penge. Men man kan ikke betale hverken Falck-redderen eller sosu-assistensen uden penge.

Derfor er det også et problem, at dansk økonomis udfordringer ikke tages alvorligt.

Her i Dansk Industri advarede I tilbage i 2019 om, at der var mangel på arbejdskraft. I var klar til at ansætte 45.000 medarbejdere. Nu er der gået tre år, og arbejdsmarkedet er kun tilført cirka 1.600 ekstra personer.

For at sætte de sidste tre år i perspektiv minder jeg lige om, at borgerlige reformer siden 2001 har skaffet 275.000 hænder til arbejdsmarkedet. Tænk, hvis de reformer manglede nu.

I opgiver i forvejen at besætte mange stillinger, fordi der mangler folk. Ordre går tabt. Og bare på den tid, det tager at afholde DI's topmøde i år, går danske virksomheder glip af 126 millioner kroner i omsætning. På grund af mangel på arbejdskraft.

Den grønne omstilling mangler også hænder. Det kan være til at installere varmepumper og lægge fjernvarme.

Det er let at være grøn i sin tale – men hvis man ikke hjælper med at skaffe arbejdskraft, er det bare varm luft. Og det har klimaet fået nok af.

Vi har brug for et politisk lederskab, der vil skabe gode rammer for erhvervslivet. Også i de svære tider.

Men imens I og jeres ansatte spænder livremmen ind, prioriterer regeringen:

at den offentlige sektor skal udvides med et stort, tocifret milliardbeløb.
at overførselsindkomsterne sættes op.

Og så henter man penge ved at dræne de familieejede virksomheder, som ellers har givet 850.000 danskere i hele landet et job. Det er så urimeligt. Først tredobler regeringen skatten på generationsskifte. Og så fanger man jer i et årelangt limbo, hvor man ikke kan få svar på, hvordan man bruger den skematiske værdiansættelse. Den skat, den skal bare afskaffes!

Jeg ved også, at mange af jer her i dag er bekymrede over besværet med ESG-data. Det lover jeg jer, at det tager vi op med regeringen. Eller rettere: Det håndterer vi, når vi snart selv kommer i regering.

Der er udfordringer nok for den, der vil lede Danmark:

For tredje år i træk falder antallet af højvækst-SMV'er.

En rundspørge, blandt jer i DI, viser, at 99 procent af jer oplever ekstraordinært høje omkostninger.

Jeg ved ikke, hvem den sidste procent er, men jeg indrømmer, at jeg er nysgerrig. I skal nok ikke tale for højt om det. For hvis det går godt, risikerer I bare, at nogen vil beskatte jer ekstra.

Der tales nu om ”overnormal profit” i politik. Det er kodeord for ”snarlig skatteforhøjelse”.

Der tales ikke om de år, hvor det går dårligt. Eller om udgifter eller behov for at kunne investere i grøn omstilling. Der er bare altid nogen, der let får dollartegn i øjnene og tænker: Nu skal der kradses penge ind.

Jeg synes, at det er et mærkeligt signal at sende til investorer og alle, der vil drive virksomhed: “Kom til Danmark, vi har høje afgifter, og hvis det går godt for jer, finder vi på en ny skat, I aldrig havde forventet”.

Regeringens rådgivere i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd foreslår at sætte skatterne op. Blandt andet på investeringer.

Alle de her fans af skatteforhøjelser overser den skov af næver, der rejser sig i forløsning og begejstring i de danske hjem, når nogen får et job. De overser den velfærd, danske virksomheder betaler for.

Det udfordrer vores sammenhængskraft.

Skatterne kan ikke bare blive ved med at blive sat op. Men jeg har hæftet mig ved, at alle rundt om regeringen vil sætte skatterne op. Og at regeringen gerne gør det. Tænk over, at der nok er en grund til, at I ikke har fået nogen garanti mod nye eller højere skatter.

Vi skal have respekten for dansk erhvervslivs betydning tilbage.

Lige nu er dansk politik smittet med julemandssyge. Det handler for meget om at dele ud. Og for lidt om, hvor pengene skal komme fra.

Vi har brug for et politisk lederskab, der tør tale om de reelle problemer. Det er ikke lederskab at flytte rundt på det samme antal hænder, som man gør ved at

love nogle mere i løn.

Mit parti har en plan, der skaffer 55.000 fuldtidspersoner ekstra. Med regeringens reformtempo på 1.600 fuldtidspersoner vedtaget på tre år, så medgiver jeg, at regeringen godt kan matche mine løsninger. Den skal bare bruge 103 år på det.

Jeg ved godt, at I er tålmodige og høflige mennesker. Men vi kan ikke sidde her og vente på, at det bliver år 2125.

Hvis vi medregner det nye forslag fra regeringen, der ikke er vedtaget, kan I nøjes med at vente til år 2043. På den tid kan man nå at undfange et barn, opdrage det, se det tage en erhvervsuddannelse og flytte hjemmefra.

Det kan og skal vi gøre bedre! Vi har brug for at lette skatten på arbejde for lave indtægter, så det bedre kan betale sig at tage et job. Vi skal lette selskabsskatten, fjerner byrder og udfase topskatten.

Vi skal gøre Danmark til et langt mere erhvervsvenligt land.

Den konservative plan kræver, at vi effektiviserer i det offentlige med 0,4 procent. Og alle de penge føres så tilbage til velfærd, især ældre og sundhed.

Hvordan lyder det I jeres ører, at kravet til den offentlige sektor er på fire promille, som man endda geninvesterer? Jeg tvivler på, at I er skræmte på velfærdens vegne.

Men det er regeringen.

Pudsigt nok har den nu selv lagt op til at spare flere milliarder af kroner i det offentlige. Og de besparelser koster åbenbart ingen varme hænder. Det er kun de effektiviseringer, vi andre står for, der gør det, kan jeg forstå.

Det siger det hele. Den offentlige debat er simpelthen kørt af sporet.

For som du, Lars, sagde på vegne af DI: ”Det kan simpelthen ikke passe, at man

skal have hugget hovedet af og beskyldes for at ville slagte den offentlige sektor, afskaffe sygeplejersker, læger og sosu'er, så snart man foreslår at mindske den offentlige sektor”.

Jeg er enig. Vi må kunne tale om, hvordan vi kan gøre tingene bedre, uden at vi skal beskyldes hinanden for at ødelægge sammenhængskraften.

Men det er nok bare sådan, at der altid er nogen på nakken af en, hvis man er ambitiøs. I erhvervslivet. Eller i politik. Men jeg står her endnu.

Vi skal have reformer. Hvis vi bare accepterer planen om en markant større offentlig sektor, sluger det en hel del arbejdskraft.

Hvis man bruger hele råderummet på en større offentlig sektor, vil det ifølge Finansministeriet betyde, at der skal være 76.000 færre privatansatte i 2030. Jeg forstår godt, at det er noget, I frygter her i DI-fællesskabet, som I udtalte til Berlingske i går.

Jeg mener, at vi skal finde en anden vej gennem transformationen.

Hvad ville der ske, hvis vi tog udgangspunkt i vores sammenhængskraft? Og fandt en vej til at løfte vores sociale ansvar og samtidig kunne forbedre økonomien?

Hver morgen vågner mere end 40.000 unge mennesker op uden noget at stå op til.

Hverken job eller uddannelse. Vi har spændt et sikkerhedsnet ud under dem. Og så ligger de dér.

Helt ærligt. Vi skal have fundet noget nyt materiale til det sikkerhedsnet til unge. Det skal være spændt hårdt ud og være lavet af trampolinstof.

For følelsen af at høre til og at være god til noget kommer først til de her unge mennesker, når de får en mening med hverdagen.

Når nogen forventer noget af dem og ringer til dem og siger: ”Hov, hvor blev du af i går? Vi savnede dig nede i kantinen”, hvis de bliver væk fra arbejde.

Jeg mener, at vi har lagt for lidt vægt på kravene til - og troen på - de her unge mennesker.

Jeg foreslår, at man i folkeskolens sidste år kan få et fag, hvor man en halv dag til en hel dag om ugen får lov til at bruge hænderne. Det kan være på erhvervsskolen eller i en lokal virksomhed.

Hvis man så føler, at man er ved at finde den rette vej gennem arbejdslivet, så har man lært noget vigtigt om sig selv.

Der er også nogle af de her unge, der har gjort mere indtryk på skolen, end skolen har gjort på dem.

Men tænk, hvis de fik anerkendelse for det, de var gode til.

Tænk, hvor godt det må føles i maven at få en uddannelse, man kan lide og kan bruge til noget. Det er altså bedre end at sidde derhjemme med en lang uddannelse, der ikke giver et job.

Vi har brug for alle gode kræfter. Det ved man også godt nede til *old boys*-håndbold. En er sælger, en anden fabrikschef, tømrer, portør, betjent. Vi er forskellige, og det er en styrke. Så længe vi bare hjælper hinanden og forstår hinandens behov.

Det gælder også erhvervslivets behov. Ellers er balancen blevet skæv, og så har vi fået et samfund, der mest har blik for det offentlige. Og så forsvinder sammenhængskraften mellem os.

Hvis vi mister blikket for erhvervslivet, så står vores tillidsfulde kultur og sociale ansvar på et skrøbeligt økonomisk fundament. Med et ringere håb om nye produkter, der kan hjælpe klimaet, lette vejtrækningen for en KOL-patient – eller skabe overskud i danske familier.

Erhvervspolitik har meget virkelige konsekvenser. Og rummer meget håb.

Det er på tide, at vi taler om det. Tak for ordet.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Det Konservative Folkeparti, Folketingsvalg, Politisk tale

Relateret

Jakob Ellemann-Jensens tale ved DI Topmødet
27. september 2022

Mette Frederiksens tale ved DI Topmødet
27. september 2022

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/soeren-pape-poulsens-tale-ved-di-topmoedet-2022>